

Și a fost Joia dulce...

“Poate că, într-o oarecare măsură, e minuția artei sale, cu nesfârșitul chin al inventării și al aranjării fiecărui detaliu, până când totul se potrivește perfect și devine suav și neted, asemeni fildeşului lustruit. Dar probabil e mai mult vraja stilului său, a acelei melodii fluide care curge neconștient”. Am reprodus aceste aprecieri prin care T. K. Whippe, în 1938, identifica virtuțile lui John Steinbeck, pentru că mi s-a părut izbitoare asemănarea cu truda depusă într-un soi de dulce anonim de către o actriță ce și-a abandonat propria carieră, dedicându-se pedagogiei cu o dăruire absolută. Pasiunii și tenacității conf. univ. dr. Adriana Popovici îi datorez la rândul-mi o experiență prețioasă: urmărirea unei deveniri colective. Este vorba de promoția de actori 1999 de la Universitatea ecologică din București, pe care am avut ocazia să o văd de la primele examene la primele spectacole cu pu-

blic. Insistența de a le fi alături venea din dorința profesoarei de a avea parteneri de discuție “obiectivi” într-un pariu defel ușor, făcut nu doar cu sine, ci și cu cei paisprezece tineri.

Creația lor este una dublă: creația de sine și reprezentarea propriu-zisă cu **Joia dulce**, dramatizare după John Steinbeck, de al cărui univers au fost legați cu fire nevăzute timp de patru ani.

După ce îi întâlnisem întâia oară la primul examen, unde tatonau interpretări timide din Ibsen și Camil Petrescu, i-am descoperit la un moment dat, după ce în anul II se confruntaseră și cu Cehov, prinși în vraja a ceea ce de acum era hotărât a fi spectacolul lor de debut scenic: **Joia dulce**. Pentru a nu supăra pe nimeni, am să enumăr distribuția așa cum o indică programul reprezentației găzduite de Teatrul Excelsior: Manuela Alionte (Becky) - ingenuă cu apetit special pentru

burlesc; Ștefan Aruxandrei (Jose Maria) - nerv dramatic, dar deocamdată în căutarea genului adecvat; Florin Bejenaru (Hazel) - disponibilitate pentru compozițiile dificile; Clara Florea (Fauna) - steaua grupului, și-a șlefuit talentul nativ, meritând pe deplin o plasare grabnică pe firmamentul vedetelor; Ovidiu Nădejde (Doc) ---convertit la actorie cu un surplus de cerebralitate; Iulia Sîia (Ida) - ingenuă ambițioasă în autodepășire; Dana Teodorescu (Suzy)---senzuală și sensibilă, nu doar frumoasă; Luminița Vilcu (Mabel) --- capabilă de metamorfoze nuanțate; Dan Vulc (Mack) - nonșalanță și dezinvoltură în abordarea și finalizarea rolului.

Cine poate ști care va fi soarta acestor împătimiți ce au trudit timp de patru ani într-o improprie sală de sport la subsolul Liceului „I. L. Caragiale”?

Irina Coroiu

Teatru alternativ Un pahar cu **delir**

Cafeneaua Green Hours invita lumea (mai de mult, lumea era singura zi de *relâche* a teatrelor; între timp *relâche* e și luni, și marți, și miercuri, uneori se joacă doar sâmbătă și duminică) într-un spațiu teatral neconvențional, unde scena este locul neocupat de mese. Inițial mi s-a părut că titulatura „Teatru de luni” implica o doză de prezumțiozitate: nu orice program de cafea (oricât de bun ar fi în genul său) poate emite pretenții teatrale.

Am văzut spectacolul **Azi mă... Ubu** după Alfred Jarry, în regia Cameliei Hâncu, și m-am convins că producătorul Voicu Rădescu nu ia numele teatrului în deșert. Pe Calea Victoriei, în curtea GDS-ului și a Bibliotecii Humanitas, este într-adevăr un teatru. Lunea, oamenii nu stau la cafea mai aruncând din când în când o pri-

vire spre persoanele intens machiate care se agită printre mese, ci vin special să vadă spectacolul conceput pentru această încăpere și obișnuinții ei. E într-adevăr un teatru, pentru că se folosesc acele mijloace prin care se creează o lume paralelă, cu legile ei specifice, fără să țină seama de confortul spectatorilor, ci, dimpotrivă, transmitând semnalele neliniștii și ale dezordinii din lume.

Așa cum este conceput decupajul, textul nu urmărește o operă de inițiere culturală, el se adresează celor care știu despre ce este vorba: Coca Bloos interiorizează absurdul autorității stupide, logica delirului, nimicul devenit important, elemente ale unui psihic care a integrat aberația în firescul acțiunii. Cu o extraordinară capacitate de concentrare, de exprimare a misterului, actrița reușește performanța de a

atrage atenția asupra discursului și gesturilor acestui omuleț diform la trup și la gândire. Ubu vrea cu putere ceva ce nu i se cuvine și obține pentru că vrea. N-are importanță dacă vrea mâncare sau putere politică, importantă este energia acțiunii care transformă voința în realitate. E ceva străin și totuși extrem de familiar în turbulența hiperactivă a lui Ubu, iar Mihaela Rădescu, imagine a devotamentului, a supunerii care se dispensează de simpatie sau de înțelegere, devine un reper pentru spectatorul rezistent la delirul lui Ubu. Momentul când pianistul Lucian Ban (muzica însoțește cu rafinament energia actrițelor) intră în dialog cu regele Ubu are, prin intensitate emoțională, valoarea unui avertisment pentru spiritele liniștite care sorb din pahare în semiîntunericul cafenelei.

M.B.